

You Will Meet A Tall Dark Stranger

Mig og illusionerne Af Jørgen Lund

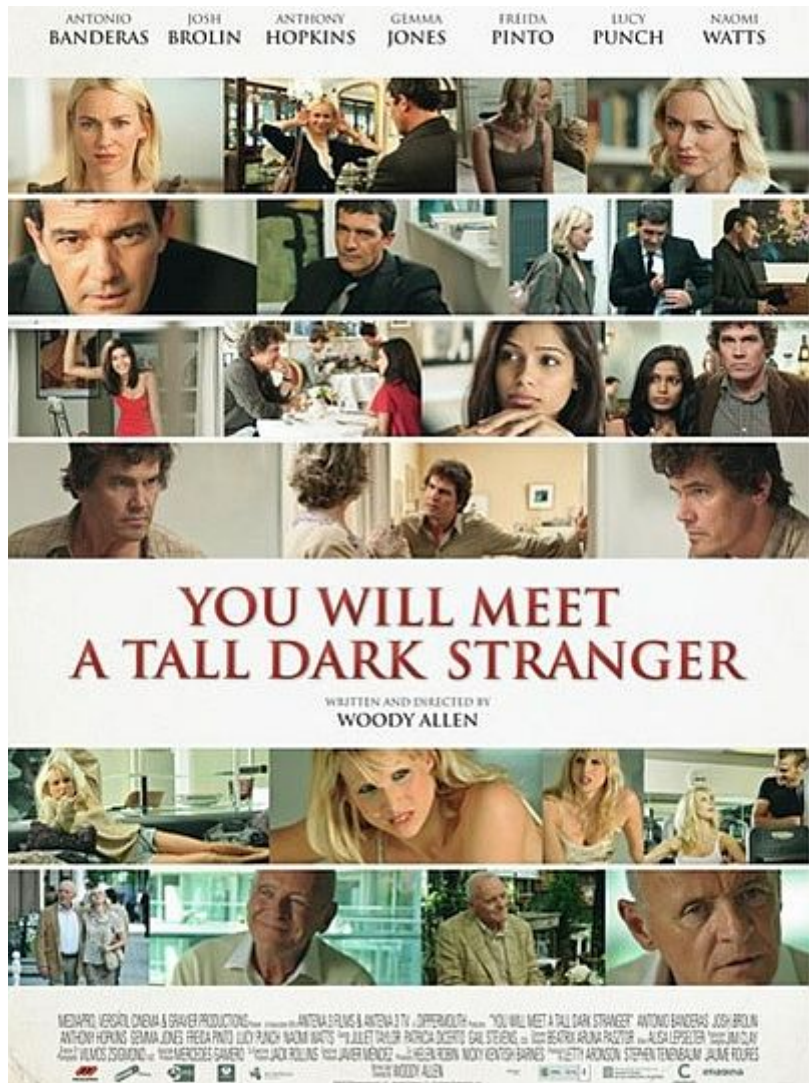
Woody Allens "You Will Meet A Tall Dark Stranger" handler om Alfie (Anthony Hopkins), der bryder ud af 40 års ægteskab med Helena (Gemma Jones), fordi han ikke vil være den gamle mand, han er, i det gamle ægteskab med Helena. Helena vil absolut heller ikke være den, hun nu er: en afbrækket – og derfor nu ubrugelig – del af et tidligere ægteskab. Hun må nu se at få sin egen profil i sit eget liv.

Filmen handler også om deres datter Sally (Naomi Watts) og hendes mand Roy (Josh Brolin). Roy var engang lovende som forfatter, og derfor afbrød Sally sin kunsthistorikerkarriere for at forsørge dem begge i skiftende sekretærjobs på kunstgallerier. Men Roy er ikke lovende længere – kun tøvende. Han kan ikke gøre sin nye roman færdig, og i det opståede dødvande bruger han meget tid på at kigge ud af vinduet. Sally har udskudt sin drøm om familieførøgelse på ubestemt tid, mens hun venter på Roy. Men nu har hun lige skiftet job til et nyt galleri med en lækker indehaver, Greg (Antonio Banderas).

Udgangssituationen er altså i alle tilfælde et vadested, og vadestederne er præget af aktørernes illusioner. Roys om at han er en stor forfatter, Alfies om at han er ung og viril osv.. Nu skifter alle aktørerne heste i vadestedet, men pointen er den, at de alle uden undtagelse gør det forkerte, fordi de i deres nye valg er ligeså hildet i illusioner, som de hele tiden har været.

Ja, filmen handler om, hvordan alles situation forværres, fordi alle skruer op for illusionerne, hvis de ikke ligefrem får nogle nye, vildledende. Jeg vil kalde filmen en FUNDAMENTALFILM, fordi den fundamentalt set ikke handler om skuespillerne på lærredet og deres problemer, men om publikum i biografen. Det er VORES situation og selvforståelse, der er båret af illusioner, og når det lykkes filmen at trænge igennem her, er det pga. en særlig evne hos Woody Allen: Han kan skrive et fuldstændig brillant og overbevisende manuskript udelukkende vha. gamle, genbrugte replikker fra andre film og teaterstykker. Det hele er klicheer; der er ikke én ny formulering i den film, og det gør jo, naturligt nok, at vi kan genkende det hele, men FRA OS SELV, vel at mærke. For det er jo OS, der taler sådan. Det er jo OS, han har replikkerne fra. Det er VORES illusioner, han filmer.

Så det er på en måde en uhyggelig film. For alle personernes liv er illusioner. NOTHING IS

REAL. Men Woody Allen går komediens vej for at vise det, og det skal han have evig tak for.

Nu kan enhver, der vil afvikle en studiekreds i eksistentialisme eller kristendom springe den klassiske indledning over, hvor man gnaver sig igennem første del af SØREN KIERKEGAARDS forfatterskab: de mange hundrede sider, hvor han påviser, hvordan livet i almindelighed leves efter en remse af konventioner og normer, hvor anonyme kræfter bag personerne tager beslutningerne for dem og kører af med dem. Det er både tidskrævende og uhyggeligt.

Eller den indledning, hvor man præsenterer et absurd teaterstykke af EUGENE IONESCO eller HAROLD PINTER for at demonstrere livets formålsløshed og absurditet. Det er knap så Tidskrævende, men dobbelt så uhyggeligt. Nu er det eneste uhyggelige Shakespeares slutreplik fra MACBETH, og den bliver overlejret af en cover-version af DISNEY-sangen "When You Wish Upon A Star", som Allen bruger som syrligt ironisk præ- og postludium til en fundamentalfilm om dig og mig og vore illusioner.

Filmfakta

USA 2010 – Instr. + manus: Woody Allen – Medv.: Anthony Hopkins, Naomi Watts, Josh Brodin, Freida Pinto, Antonio Banderas, Pauline Collins, Gemma Jones, Rupert Frazer, Lucy Punch – 98 min. – Biograf premiere d. 25/11 2010 og på DVD d. 8/4 2011 – Udlejning/pressebilleder © Scanbox

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=7969&area=1>

<https://www.eyeforfilm.co.uk/review/you-will-meet-a-tall-dark-stranger-film-review-by-jennie-kermode>

<http://www.nytimes.com/2010/09/22/movies/22you.html>

